

Odze György

Práger Marci döntése

A kerületi kapitány, Somos hívta oda. Apa régi barátja volt, elment a temetésére is, hogy kimutassa, mennyire Együttérez anyával. Meg is ölelte, *bármire szükség van*, mondta neki, ő pedig megveregette a vállát. Gyere rendőrnek, ha nincs jobb. Huszonöt éves, őrmester, előtte a jövő, így mondják. Lakótelepi gyerek, nem volt se hazudós, se lopós, se besurranós, se verekedős. Szorgalmas, eszes és igyekvő, vannak tervei, szeretne főiskolára menni, érdeklí a nyomozói pálya, ezt mondta őszintén annak a felügyelőnek, aki személyiségvizsgálatot tartott a kapitányságon. Anyával lakott egy kétszobás panelben, kettesben, amióta apa meghalt. Kétszobás, külön bejárat, mégsem ideális, anya minden hall, ami az ő szobájában történik, sőt, Marci úgy érezte, még fülel is, különösen, ha nő volt nála. Most már három hónapja Erzsí, egy irodai zászlós a partnere, pizzát esznek együtt, moziba mennek, de főleg szexelnek.

Éppen vele beszélt telefonon, amikor meglátta. Egy BMW XM, az egyik legdrágább modell a magyar piacon, nincs is sok belőle, ezüst, őrült tempóban, egy zebrán vágott át gyalogosok között, és záróvonalat átlépve előzött, amikor utolérték. Legalább negyvenmillió. Odasétált a vezetőüléshez. Fiatalférfi, sörtefrizura, homlokra tolt napszemüveg, vörös nadrág, fehér cipő, fekete ing, minden márkás. Nagymenő.

– Tévedsz – a férfi meg sem várta, mit mond Marci. – Nem mentem át a piroson. És kár erőlködni. Ne nyomd nekem a másort.

– Állítsa le a motort. A kamera rögzítette, nincs min vitatkozni. Kérem az iratait.

– És ha nem, akkor mi lesz, kispofa? Pisztolyt fogsz rám?

Gázt adott és elhajtott.

Marci visszaült az autóba, Poszler addigra már kikereste a férfi adatait.

– Itt lakik a mi kerületünkben, fent a hegyen. És már tizenkét büntetőpontja van.

Ez volt az első találkozása Zbirányival.

Ne törődj vele, mondta anya, és ezt mondta Erzsí is, amikor elmesélte nekik, de az nem úgy megy, hogy az ember csak úgy nem törődik

egy ilyen megalázó helyzettel. Feljelentette a férfit, videófelvétellel. Egy héttel később utánakeresett, két büntetőpontot írtak be neki a szabályszerű négy helyett.

Marci egy hónapig irodai munkán volt. Beszélt a kapitányhelyetessel, beadta a jelentkezését a főiskolára. Bűnüldözés. Anya nem volt lelkes.

– Nem veszélyes? – ezt kérdezte. – Simán lepuffanhatnak.

Marci elnevette magát. Megsimogatta anya arcát.

* * *

Éppen két napja, hogy visszakerült járőrszolgálatra, amikor megint látta. A piroson hajtott át, de nem úgy, ahogy sokan, hogy „éppen átcsúszok”, hanem szinte kihívóan, másokat is veszélyeztetve. Bekapcsolták a kék fényt, beérték. Most Poszler beszélt vele, átadta a csekket, a BMW elhajtott. Úgy látom, mindent szabad neki, jegyezte meg Poszler csalódottan, most ezek dirigálnak. Visszamentek a kapitányságra.

Egy héttel később Marci anyát vitte le a bevásárlóközpontba a kis Swifttel, éppen beálltak a parkolóba, amikor felbukkant Zbirányi. Mintha csak rá várt volna. Egyenesen Marcihoz ment, megállt előtte, olyan közel, hogy az orruk majdnem összeért.

– Mi van, követsz, kisrendőr, bazdmeg? – szólt oda neki.

Marci nem is tudott válaszolni, olyan méltatlan volt a helyzet, többen is odanéztek, anya pedig megrémült. Aztán Zbirányi eltűnt a lépcsőn, ő meg a liften ment fel anyával.

– Semmi baj – ölelte át a vállát. – Vannak ilyen alakok. Ne is törődj vele.

Anya elsírta magát.

Egy héttel később megnézte Zbirányit a rendszerben. Nem kapott büntetőpontot a piros miatt, és a feljelentésnek se maradt nyoma. Van ilyen, mondta később Poszler, van ilyen, nagykuttyák a barátai, vagy ő maga is nagykutya. Vigyázz, hogy ne szívjon be az ügy.

– Ne szívjon be? – kiabált vele Marci.

Hogy az embert egyszer csak beszívja. Azért, amikor elváltak Poszlerrel, még egyszer megnézte az adatbázist. Zbirányi. Voltak már ügyei, garázdaság, csalás, erőszak. Nagykutya? Este kilenckor végzett, elkanyarodott a Kút utcába. Volt egy kis izgalom is benne, ilyen lesz, gondolta, amikor majd bűnügyekben nyomozok. Megállt a ház előtt. Magas kerítés, mélygarázs, tujasor. Nem lehetett belátni. Csak az

emeleten volt világosság az egyik ablakban. Kibaszott nagykutya, nem is vitás.

* * *

Elkezdett valami megváltozni körülötte. Másik körzetbe helyezték, az unalmas és eseménytelen lakótelepre, új társat kapott, egy elvonóról visszaérkezett, lepukkant századost, *Basztatót*. A kapitányhelyettes, akit addig rendes pasasnak ismert, most szinte rá sem nézett, amikor rákérdezett a felvételi lapjára, egy ideig nem is válaszolt, aztán azt mondta, hogy utána kell néznie, azt követően meg azt felelte, hogy betelt a kvóta, talán majd jövőre, közben aztán mégis ránézett, azzal a tudhatnád-magad-is-hogy-mi-van tekintettel. Aztán meg is mondta.

– Rámásztál egy pasasra. Ennyi.

És még hozzátette, hogy nincs helye vitának.

Erzsivel próbált beszélni róla, de a nő már unta, ha nem bírod a nyomást, keress más munkát, mondta ingerülten és felöltözött. Marci is megsértődött, a végén rámegegy a szex, pedig úgy érezte, csúcsformában van.

Döntsél, Marcikám, mondta magának. Elég a rendőrségből. Betegget jelentett, nézegetni kezdte az álláshirdetéseket. Biztonsági őrköt tucatjával keresnek, már telefonon is beszélt néhány ügynökséggel. Kemény vagyok és elszánt, ezt mondta az interjúkon.

– Kétezret keresek óránként – mondta anyának. – Magánháznál hármat. És a rendőrök előnyben vannak a felvételin.

– Le fogsz ragadni – nézett rá szemrehányón anyja. – Nem szeretném, ha ilyen embereknek dolgoznál.

– Nem fogok leragadni – felelte szenvedélyesen Marci. – Elkezdem az angolt is. Nem bírom, ha kibasznak velem, és nem is mondják meg a szemembe, hogy mi van. Elég volt.

És tényleg úgy is érezte. Erzsivel is kerülték egymást.

– Mi van? Fekete bárány lettem, vagy mi? – kérdezte ő indulatosan.

Hagyjál békén, felelte Erzsi.

Megírta a lemondását, ez a szakszó, lemond a szolgálati viszonyról, beadta Vilmának, a parancsnoki titkárnőnek. Beült a kocsjába, útközben megállt a Vigadó sörözőben, lehajtott két vodkát és vezetett tovább, egészen hazáig. Jó érzés volt.

Bassza meg mindenki.

* * *

Másnap reggel aláírta a szerződését Próber Géza ingatlanfejlesztővel egy Júlia utcai villában. Ötezer óránként, plusz éjszakai pótlék. Kezet is fogtak, barátságosan megveregette a vállát, *stramm fiúnak látszik, Marci*, mondta. Volt egy monitorokkal felszerelt dolgozószoba az alagsorban, az éjszakai műszaknak. Megkapta a kulcsokat és egy szolgálati mobilt, hétfőn kezdhet.

Kiment az utcára, leült a kőkerítésre. Rágyújtott. Akkor látta a telefonján, hogy Somos magához rendelte.

* * *

Megváratták. A szokásos játék. Nézte Vilmát, amint némán gépeli a sorokat, unott arccal emelgeti a telefonokat, ugyanazt a mondatot ismétli, *a kapitány úr nem ér rá, visszahívjuk, szerencse*, gondolta Marci, hogy itt hagyom az egészet a francba.

Belépett a kapitány irodájába. Bagószag volt. Az íróasztalon ott feküdt a lemondólevele. Somos rágyújtott. Mérgesen nézett fel.

– Ez mi a lófasz? – kérdezte az első szippantás után.

– A lemondásom – felelte Marci.

– Zbirányi miatt?

Marci bólintott.

– Egy puhapöcs vagy, Marci. Az ilyesmi mindnyájunkkal megtörténik. Kérdezd csak meg a kollégáidat, hogy beszélnek velük nap mint nap a menő csőnadragos senkiházik, de már a gyerekek is! Aztán ha felemeled a kezed, jön a fegyelmi meg a pszichológus. Engem is megfenyegettek már, még a lányomat is. Ráadásul ólálkodtál a házánál. Felvette a kamerája. Simán feljelentett, azt állította, hogy zaklatod. Jegelem, de tudjál róla. Pont a háza előtt parkoltál. Ügyes húzás, mondhatom. Valamelyik amerikai rendőrfilmben láttad, vagy mi? Mi ütött beléd, Marci? – Somos előrehajolt, hogy nagyobb nyomatékot adjon a szavainak, de nem emelte fel a hangját.

– Nem számít. Találtam új állást.

– Tudom, a Próbernél, a Júlia utcában. Még hogy ingatlanfejlesztő. Négy orosz és egy szerb vállalkozót bújtat. Egy hónapon belül jön a sitted. Zbirányitól kiakadtál, és most Próbert szolgáltnád? Hát nem látod, mi van? Bűnözők mind. Vagy szemetek mind. Mindegy, hogy fogalmazunk. Nem az a lényeg. Apádat is kicsinálták.

Marci hallgatott.

– Áthelyezlek a bűnygyiekhez, egy évre. – Somos halkán beszélt, szinte a fogai közül préselte ki a szavakat. – Leléphetsz.

Marci szabályosan, ahogy kell, tisztelgett, és sarkon fordult. Már fogta a kilincset, amikor Somos is felállt, odalépett hozzá.

– Magaddal baszol ki, hidd el. Ilyen stricik között élünk. Nincs más választás. Lúz-lúz, ahogy ti mondjátok. Húzzál ki egy évet itt nyugiban, utána aláírom a főiskolát.

Lelépett. Hazafelé megállt a Júlia utcában, firkantott egy levelet egy kitépett noteszlapra, bedobta a mobilt és a kulcsokat a postaládába, aztán elment a boltba, vett zöldséget meg gyümölcsöt. Láta a telefonján, hogy anya már többször hívta. „Rögtön otthon vagyok”, ezt üzenté.

Ezredvég, 2025/3.